

Angstaanjagend mooi

Colofon

ISBN: 978 90 8954 983 9

1e druk 2017

© 2017, Taco Veldstra

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Angstaanjagend mooi

Taco Veldstra

Voor mijn kinderen en kleinkinderen

Proloog

De Holocaust was een enorme tragedie in de Tweede Wereldoorlog waar we allemaal wel van op de hoogte zijn. Een minder bekend drama in deze periode was project 'Lebensborn'. Om het geboortecijfer en daarmee de populatie van het Herrenvolk te verhogen, dat door de economische omstandigheden sterk was gedaald, richtte Heinrich Himmler in 1935 de Lebensborn Eingetragener Verein op, de 'Bron van leven'.

Duitsland

Hij begon met een publiciteitscampagne om alle arische vrouwen en meisjes zoveel mogelijk kinderen te laten baren. In heel Duitsland werden kraamklinieken, rusthuizen en villa's, vaak geconfisqueerd van Joden, ingericht als tehuizen waar vrouwen gemeenschap konden hebben met SS'ers, om het land zo van soldaten te voorzien. Daarnaast konden ongetrouwde zwangeren hier terecht om in alle rust hun kinderen te baren. Ongetrouwd een kind krijgen was een schande en er vonden veel illegale abortussen plaats. Op deze manier hoopten ze dit hoge aantal abortussen terug te dringen. De adder onder het gras was dat ze het kind moesten afstaan aan nationaalsocialistische gezinnen en dat eugenetica werd toegepast; bij gezondheidsproblemen werden de kinderen gedood, dat was al bij kleine afwijkingen als een hazenlip.

Andere landen

In bijna heel bezet West-Europa werden ook Lebensbornklinieken gevestigd. Vooral Noorwegen was heel populair met negen Lebensbornvestigingen. De Duitsers beschouw-

den Noorse vrouwen als superarisch en veel Noorse vrouwen kregen een kind van een nazi.

Het meest gerenommeerde Lebensbornkind is de zangeres Anni-Frid Lyngstad van de popgroep ABBA. Zij heeft haar biologische vader, een voormalig SS-officier, eenmaal ontmoet, maar wilde hem niet meer zien.

In Polen zocht Himmler naar arische kinderen om te ontvreemden. Hij ontvoerde 200.000 kinderen van straat, bij scholen of bij gezinnen. Alle kinderen met Teutoonse trekken werden meegenomen en gekeurd, de moeders en vaders radeloos achterlatend. Daarbij werden ook nog eens 70.000 Poolse mannen gedood! De meesten van de kinderen kwamen niet terug bij hun Poolse gezin, ze werden gegermaniseerd in 'goede' Duitse, nationaalsocialistische gezinnen. Het grote leed was dat moeders die trachtten hun kinderen terug te vinden, daar bijna nooit in slaagden. De gegevens werden met opzet geheimgehouden. De kinderen die niet als voldoende arisch werden beoordeeld, werden in de klinieken en weeshuizen vaak in de steek gelaten, ook omdat ze een stigma droegen vanwege de Duitse conceptie. Dat was vooral in Noorwegen het geval. Ze werden vaak mishandeld en verwaarloosd. Ze raakten depressief en werden als autistisch of zwakzinnig beoordeeld. Een hoog percentage leed aan alcoholisme, een aantal pleegde suïcide.

Hoofdstuk 1

Pier

Ik ben geboren op 13 februari 1920, een dag dat het 10 graden onder nul was en een striemende sneeuwbus ons teisterde. Mijn vader Johan en mijn moeder Sietske noemden mij Pier, naar de beroemde Friese vrijheidsstrijder. Ze bezaten het legendarische hotel-restaurant Wielzicht, welgelegen aan het meer de Wielen, niet ver van Leeuwarden. En daar, aan de Wielen, ben ik geboren.

De bevalling ging zeer moeizaam. Op 12 februari laat in de avond zetten de weeën in. Mijn moeder heeft me later verteld hoe pijnlijk de bevalling was en hoe de geboorte was verlopen. De dokter wilde een keizersnee maar mijn moeder niet. Ze zette door, gillend van de pijn, een dag lang.

Daarbij waren de wegen onbegaanbaar door de grote hoeveelheid sneeuw. De dokter die Wielzicht toch wist te bereiken, gaf haar uiteindelijk morfine en om 16.00 uur werd ik geboren. Een gezonde zoon van 10 pond. Mijn moeder was net als mijn vader jong, beiden 22 jaar, groot en sterk. Mijn vader was 1 meter 90 en mijn moeder 1 meter 80. Mijn moeder kleepte me heel warm aan en gaf mij haar borst. Ze hield van geluk en mijn vader bleef maar lachen. Hij was zo blij met zo'n grote, gezonde zoon. Mijn moeder kon me niet meer loslaten, mede omdat ik uitgehongerd leek. Ik sliep goed en hield bijna nooit. Ze waren zo gelukkig met mij.

Mijn vader

Mijn ouders konden Wielzicht kopen omdat mijn vader een fabriekje in Leeuwarden had waar hij ijs maakte dat hij door heel Friesland verkocht. Mijn moeder was de dochter van

een niet onbemiddelde herenboer. Toen ze trouwden in 1918 had hij 10.000 gulden gegeven, een fortuin in die tijd. Mijn vader was verstandig en kocht onmiddellijk het riante paviljoen Wielzicht met zijn schitterende rieten dak. Hij zorgde ervoor dat er tien logeerkamers kwamen waar overnacht kon worden. De hotelkamers werden voorzien van stromend water en elektriciteit en waren zeer geliefd bij de gasten, vanwege de luxe houten lambrisering en grote brede bedden, maar vooral door de gastvrijheid van mijn ouders.

Mijn ouders richtten samen het restaurant in, met een grote keuken. Wielzicht werd een goudmijn. Elke avond was het restaurant overvol. Mijn moeder kookte de lekkerste Friese gerechten, die mijn vader en een knecht serveerden. Toen ik een jaar of 10 was hielp ik hem daarbij. Ik bracht de gerechten vanuit de keuken naar de grote salon. In het midden had mijn vader een stel ringen aangebracht en af en toe toonde hij na de maaltijd zijn turnkunsten aan de gasten.

Mijn ouders waren zeer sportief. Mijn vader was zijn tijd ver vooruit: op zolder had hij een gymnastiekzaaltje ingericht met een rekstok, ringen, een heel grote bokszak en een kleine boksbal, waar hij in zijn vrije tijd oefeningen deed. Hij was een gevierd bokser in Friesland en was ook een bekwaam tennisser. Bij beide sporten had hij enorm veel voordeel van zijn lengte; bijna niemand was langer dan hij. Als hij bokste had hij een enorm bereik. De tegenstander kon hem nauwelijks raken. Ook met tennis gaf dat hem een enorm profijt. Hij werd lid van de Leeuwarder tennisclub L.L.T.C. (de Schrans), opgericht in 1888. Hij had de hardste service van allemaal. Bij het paviljoen had hij een muur gemetseld en met krijt bracht hij een lijn aan op nethoogte. Op de grond lag gemalen rode baksteen (gravel) en rondom witte krijtlijnen. Hij kocht een tennisinstructieboek, leerde

zichzelf tennissen en werd clubkampioen. Hij leerde het mij ook toen ik een jaar of 10 was en gaf me op als jongste lid van de Schrans. Samen oefenden we vaak tegen de muur en regelmatig gingen we tennissen in Leeuwarden.

Liefdevolle ouders

Ik groeide op bij liefdevolle ouders. Ik kreeg een ruime kamer met veel speelgoed. Mijn vader vond het leuk om me een Märklintrein met rails te geven en een klein stationnetje. Hij gaf me ook een Meccanodoos waarmee ik kon leren sleutelen. Toen ik nog op de lagere school zat, gaven mijn ouders elk jaar aanvullingen op het speelgoed. Een locomotief, wagonnetjes, rails en Meccano-aanvullingen. Met Meccano kon ik mijn technische vaardigheid ontwikkelen.

Opmerkelijk genoeg stuurden mijn ouders mij naar de School met de Bijbel. Zelf waren ze atheïst, maar ze waren bevriend met het hoofd van de christelijke school, de heer Tijmstra. Daarbij was de school dichtbij! In die periode leerde ik de Bijbel kennen. Ik leerde psalmen uit mijn hoofd en moest ze maandagochtend opzeggen. Bijvoorbeeld: ‘Een vaste burcht is onze God, een toevlucht voor de zijnen,’ et cetera.

Als kind was ik heel gelovig. Maar op de hbs ontdekte ik andere godsdiensten en aan de godsdienstleraar, die het christendom als de waarheid beschouwde, vroeg ik: ‘Wat doet God met de aanhangers van die religies?’

‘Zij geloven niet in Jezus en de ware God en komen dus niet in de hemel,’ zei hij. Ik vond dat zo onrechtvaardig, dat ik van mijn geloof viel en het in de wetenschap zocht.

Elke dag bracht mijn vader of moeder mij met hun Mercedes of Ford-pick-up veilig naar school. Regelmatig nam ik vriendjes mee om bij me te spelen. Ik was enig kind en ben dat gebleven. Meestal kwamen de andere kinderen uit gezin-

nen die het niet breed hadden en ik had mijn vriendjes voor het uitkiezen.

Mijn moeder

Mijn moeder leerde mij schaatsen als het meer bevroren was. Eerst met een stoel, toen ik nog maar 3 jaar oud was. Mijn vader kocht een zeilboot, een valk, een plaatje van een boot, en mijn moeder vond het heerlijk om te zeilen en mij mee te nemen, nadat ik mijn zwemdiploma had gehaald. Zij leerde mij de boot optuigen, trimmen, scherp aan de wind varen, gijpen, overstag gaan en laveren.

Een andere hobby van haar was schilderen. Uit de bibliotheek nam ze vaak boeken mee van schilders die ze bewonderde: Klimt, Van Gogh, Gauguin, Chagall, Cézanne, Monet, Manet et cetera.

Mijn vader was gek op mijn moeder en omgekeerd. Het leek of ze voor het geluk geboren waren. Mijn vader kocht voor haar boeken over schilderen, acryl, verf en kleurpotloden van Caran d'Ache, doeken, tape en twee statieven. Met een fototoestel maakte hij mooie zwart-witfoto's van haar en mij in de boot, bij de Mercedes en schaatsend op de Wielen. Mijn moeder transformeerde de foto's naar mooie schilderijen in felle kleuren, die mijn vader ter decoratie in de eetzaal hing.

Hoofdstuk 2

1932

Leren vechten

Ik haalde met gemak het examen voor de hbs en kreeg een fiets als beloning, om naar de middelbare school in Leeuwarden te kunnen fietsen. Ik was verreweg de grootste jongen in de eerste klas. Omdat de ouders van mijn klasgenoten regelmatig kwamen dineren, had ik ook nu weer snel vriendjes. Ik bespeurde weleens jaloezie, maar ik reageerde daar niet op, bleef altijd mezelf. Ik voelde goed aan dat ik bescheiden moest blijven. Maar er was een grote jongen, Auke uit de derde klas, die me niet mocht en me pestte. ‘Je voelt je zeker heel wat, hè. Nou, ik krijg jou wel klein,’ en hij sloeg me in mijn gezicht. Ik durfde niets terug te doen. ‘Lafaard,’ riep hij nog. Toen ik terug wilde fietsen, waren mijn banden leeg. Ik moest naar een fietsenmaker om ze weer op te pompen. Ik wist dat Auke dat had gedaan. Toen ik thuiskwam was mijn gezicht opgezwollen. Mijn vader zag het en hij vroeg wat er gebeurd was. Ik wilde het niet zeggen, maar begon te huilen en toen mijn moeder kwam, schrok ze toen ze mijn gehavende gezicht zag. ‘Je moet het aan de directeur vertellen,’ zei ze. Maar mijn vader zei: ‘Dan zal hij nog meer slaag krijgen van Auke. Nee, dat doen we niet. Kom maar mee naar mijn sportkamer op zolder, dan zal ik je wat leren.’

Die avond zei mijn vader: ‘Wees nooit meer bang, voor niemand, ook al zijn ze sterker en groter.’ Die avond instrueerde hij mij hoe ik moest staan als iemand me wilde slaan. ‘Je bent rechts en je houdt je armen vlak voor je lichaam als dekking, je ellebogen voor je buik en handen voor je ge-

zicht.’ Hij leerde me linkse directe stoten met mijn gebalde vuist op de neus, hoeken op het gezicht en zelfs een uppercut voor op de kin. Ik oefende op de zware boksbal, waar ik dwars doorheen moest slaan. Ik leerde met beide vuisten felle, snelle slagen tegen de kleine boksbal. Toen pakte hij springtouwen, deed het voor en ik moest een kwartier touwtjespringen, wat ik snel leerde. Op het laatst zwiepten onze springtouwen als een razende onder onze voeten door. ‘OK, goed gedaan. Denk erom dat je altijd tussendoor water drinkt als je traint, want boksen is zeer intensief. Zonder genoeg vocht ben je machteloos.’ Hij wees op de kans om te dehydreren en legde me uit dat het uitdrogen betekende. Gulzig dronk ik maar dat mocht niet. ‘Drink langzaam, niet snel, anders verzamelt er zich te veel vocht in je maag, wat nadelig werkt.’

Hij pakte twee paar zware bokshandschoenen en zei daarover: ‘Deze wegen 16 ounces, met een groot oppervlak. Als we elkaar raken, zal dat minder hard aankomen.’ Hij maakte de veters vast en zei: ‘Nu gaan we sparren. Het voetenwerk is heel belangrijk: begin altijd met je voeten recht onder je schouders. Als je bokst ben je een danser, als je opponent slaat ontwijk je de slag en haal dan direct uit naar zijn neus. Nogmaals: zorg voor dekking, waarbij je ellebogen voor je lichaam zijn en je handen voor je gezicht. Zo ben je beschermd tegen de slagen van je tegenstander.’ We oefenden een uur samen en ik mocht op mijn hardst stoten geven, recht op de neus gericht, hoeken op de slaap en ‘uppercuts’, slagen van onder op de kin. Ik kon mijn vader niet raken, hij was te snel en had lange armen. Hij raakte mij wel, maar deed dat heel liefdevol. Hij zou me nooit pijn willen doen. ‘OK, we drinken nog wat en daarna ga je rustig slapen. En onthoud: nooit meer bang zijn, net als Grutte Pier. Als Auke

weer komt, en ik weet zeker dat hij je weer opzoekt, geef je hem een pak rammel. Zoals ik het je vanavond geleerd heb.'

Revanche

De volgende dag was er van Auke niets te bespeuren. Leerlingen en leraren vroegen naar mijn opgezwollen gezicht, waarop ik zei: 'Van de trap gevallen, maar het is niet ernstig.' Auke spijbelde kennelijk een dag, bang dat ik een klacht zou indienen. Maar de dag erop zag ik hem in het fietsenhok. Hij liep naar mijn fiets en bukte. Ik wist wat hij van plan was. Zijn rug was naar mij toegekeerd en ik gaf hem een felle trap tegen zijn kont. Hij schrok enorm en kwam overeind. 'Als je aan mijn fiets komt, sla ik je in elkaar,' zei ik met luide stem. Er kwamen een paar klasgenoten om me heen staan, maar ze durfden niets te zeggen of doen. Auke kwam op me af: 'Wil je nog een keer een pak op je donder?' 'Heel onverstandig van je om dat te proberen,' zei ik. Hij haalde uit naar mijn gezicht, daardoor kwam zijn gezicht vrij en ik sloeg met mijn linkervuist met een harde rechte stoot zo hard ik kon op zijn neus. Het bloed spoot eruit. Hij keek me verwonderd aan en wilde terugslaan, en ook nu stompte ik hem heel hard en ik raakte zijn wang. Hij gaf niet op, maar ik wist dat ik dit niet meer kon verliezen. Wankelend liep hij op me af. Zijn kin was vrij en ik gaf een uppercut onder zijn kin, zoals ik van mijn vader geleerd had. Hij sloeg tegen de grond en begon te huilen. De jongens juichten me toe en riepen: 'Schop hem in elkaar.'

'Nee,' zei ik, 'hij heeft genoeg slaag gehad.' En ik dacht bij mezelf: niets is mooier dan er geen misbruik van te maken als je macht hebt. Auke vluchtte snel weg!

Eersteklassers werden wel meer gepest en nu had Pier wraak genomen. Het verhaal ging als een lopend vuurtje door de

school. Sjoerd, een vriend van me, vroeg of hij met me mee mocht rijden en ik stond hem dat grootmoedig toe. Thuisgekomen kwamen mijn ouders direct op ons af. Ik zei niets maar Sjoerd vertelde trots het hele verhaal. Mijn vader glunderde, maar zei niets, mijn moeder keek bedrukt! Ik dacht: vanaf vandaag ben ik Grutte Pier geworden, niemand zal me meer klein krijgen.

De volgende dag was ik de held van de school. De leerlingen vertelden het gebeuren aan de leraren. Samen met Auke moest ik daarom bij de directeur komen. Met onze verwondingen zichtbaar, beschuldigde Auke mij ervan dat ik het eerst geslagen had en ik vertelde de ware toedracht. De directeur gaf een salomonsoordeel: 'Als zoiets nog eens gebeurt, worden jullie geschorst.'

Hoofdstuk 3

1933

Geluk bij een ongeluk

Mijn vader volgde de ontwikkelingen in Duitsland op de voet. Hij had het voorgevoel dat Duitsland weleens Nederland kon binnenvallen. Daarom hield hij een dagboek bij met korte notities van de ontwikkelingen in Duitsland en luisterde regelmatig naar de Duitse ‘Rundfunk’.

In de tweede klas van de hbs ging mij alles gemakkelijk af. Tot ik op de dag voor mijn verjaardag met een aantal jongens naar huis fietste. Toen we Leeuwarden uit fietsten, blokkeerden mijn remmen om nooit opgehelderde redenen. Ik viel voorover en belandde met mijn hoofd op de stoeprand. Met een bloedend hoofd bleef ik bewusteloos liggen. Mijn vriend Sjoerd belde bij een huis aan, waar een vrouw hem meteen het ziekenhuis liet bellen. Daarna belde hij ook mijn vader om hem op de hoogte te brengen. Een ambulance bracht me snel naar het ziekenhuis. Ik was nog steeds bewusteloos, men dacht aan een schedelbasisfractuur.

Ondertussen vertelde mijn vader het gebeuren, bleek weggetrokken, aan mijn moeder. ‘Mijn God,’ riep mijn moeder, ‘neemt U onze zoon niet van ons af, neem liever mij.’ In de Mercedes reden ze zo hard mijn vader kon naar het ziekenhuis. Hij parkeerde voor de deur en ze renden naar binnen. Ik lag op de intensive care, nog steeds bewusteloos.

Dokter Terpstra kwam onmiddellijk, hij kende mijn ouders goed en zei: ‘Mijnheer en mevrouw Westra, we hebben een hersenonderzoek laten verrichten. Gelukkig heeft hij geen schedelbasisfractuur, maar zijn hersenen hebben een enorme

klap te verwerken gehad. U begrijpt: hij zal hier nog enige tijd moeten blijven. Hij is jong en sterk en uiteindelijk zal alles goed komen, maar voorlopig houden we hem onder intensieve controle.'

Op dat moment opende ik mijn ogen. 'Waar ben ik, wat is er gebeurd?'

Mijn ouders huilden van geluk. 'Niets is erger dan je kind te verliezen,' zei mijn moeder tegen de dokter.

Dokter Terpstra zei zakelijk: 'Zijn geheugen is aangetast, hij zal zich niets van het ongeluk herinneren en ook niet de tijd ervoor. We noemen dat in medische termen amnesie.' Ik kreunde van de pijn in mijn hoofd. 'We zullen hem pijnstillers geven en sederen met een tranquillizer om hem rust te geven.' De zuster diende het mij toe. De dokter vervolgde: 'Nu kan hij in slaap vallen, rust is de enige remedie. U kunt het beste nu naar huis gaan en morgen terugkomen.' Mijn ouders bedankten dokter Terpstra en toen ze de kamer uit gingen, voelde ik de slaap als een nevel door me heen trekken.

De volgende dag werd ik om twaalf uur wakker met een bars-tende hoofdpijn, alsof in mijn hoofd een heipaal in de grond werd geslagen. Een heel lieve en mooie zuster zat bij mijn bed en keek me liefdevol aan. Ze gaf me eerst weer pijnstillers en serveerde toen beschuiten met jam. Ik kon er een van opeten, maar toen moest ik bijna overgeven. Ze pakte onmiddellijk een po. Ik probeerde te spugen maar dat lukte niet. 'Je ouders hebben gebeld en vroegen wanneer ze konden komen. Ik heb gezegd om twee uur, dan kun je nog even rusten. Je vader en moeder hebben van je vriend Sjoerd gehoord wat er is gebeurd en zij zullen het je vertellen.'

'Mag Sjoerd ook komen?' vroeg ik.

'Ik heb hem gebeld,' antwoordde ze. 'Hij komt morgen na schooltijd bij je langs.'

Mijn ouders vertelden het verhaal, maar ik kon me er niets van herinneren. Alleen dat ik met mijn klasgenoten van school vertrokken was. Ze hadden van Sjoerd het adres vernomen waar hij gebeld had en bedankten de vrouw met een ijstaart voor het gebruik van de telefoon. Daarop zei de vrouw: ‘Dat had u niet hoeven doen, maar mijn kinderen en ik zullen ervan genieten.’

Toen ze terugkwamen kuste mijn moeder me heel zacht op mijn wang en begon weer te huilen, een mengeling van verdriet, vreugde en angst. Ik lag er zo hulpeloos en ze was zo blij dat het goed zou komen. Ik zag het vertrokken gezicht van mijn vader, zijn tranen verdringend, zoals mannen dat alleen kunnen.

De volgende dag kwam Sjoerd. Hij zei: ‘Ik begrijp er niets van, plotseling sloeg je over de kop en toen lag je op de stoep.’ Hij gaf me een kaart en alle namen van mijn klasgenoten stonden erop. Helemaal onderaan stond de naam van Auke en hij had iets geschreven: ‘Pier, ik wens je snelle beterschap en wil graag een vriend van je worden.’ Nu stonden de tranen in mijn ogen. ‘Hebt uw vijanden lief,’ was me geleerd op de christelijke lagere school en hij maakte dat waar.

Langzamerhand herstelde ik. Ik kreeg enorme eetlust en mijn geheugen kwam weer terug, maar niet helemaal. De val kon ik me niet herinneren. Ik vertelde het dokter Terpstra. Hij zei: ‘Het geheugen is ook een beschermend fenomeen. Misschien komt die laatste herinnering nog terug, maar ik denk het niet. Soms slaan de hersenen nare gebeurtenissen op waar het geen kwaad kan, zodat je geen nachtmerries krijgt! We noemen dat een posttraumatische stressstoornis.’ Ik begreep het niet helemaal, maar was wel blij dat ik gezond verder kon leven. Ik besepte dat het mijn

tijd nog niet was om te sterven. Ik bleef nog twee weken in het ziekenhuis en ik verlangde ernaar weer naar huis te gaan, en naar school!

Angel

De laatste nacht kwam mijn lievelingszuster bij me langs, Angela. Elke keer als Angela langskwam, of Angel zoals ik haar noemde, bloosde ik. Toen gebeurde er iets met mij dat ik niet kon controleren. Een warm gevoel tussen mijn liezen. Was ik verliefd op haar? Ik was nog zo jong, maar ik voelde heftige gevoelens voor haar. Onwillekeurig voelde ik mijn penis groot worden. Ik draaide me om op mijn buik, zodat ze het niet zag, maar ik had het gevoel dat ze het wist. Thuis wist ik wel hoe ik dat moest oplossen, maar dat durfde ik hier in het ziekenhuis niet te doen. Gelukkig mocht ik de volgende dag naar huis!

Die nacht lag ik wakker, terwijl de andere patiënten sliepen. Angel kwam op de rand van mijn bed zitten. Het was warm in de kamer, want de meeste patiënten hadden het koud. Ik sliep naakt onder een laken. Ik kon mijn enorme stijve pier niet meer verbloemen. Ze streefde zacht mijn hoofd en gleeed met haar linkerhand onder het laken over mijn borst en buik. Ik hield mijn adem in en hield me heel stil. Ze vond waar ze schijnbaar naar op zoek was. Ze pakte mijn penis, die nat en glad was, en gleeed omlaag en omhoog. Ze kneedde mijn scrotum en daarna mijn forse eikel. Het duurde niet lang, maar de schok was heftig, mijn hele lichaam trilde van genot. Zo'n intens langdurig genoeg had ik nog nooit ervaren. Ze kustte me op mijn wang en ving gelijktijdig al het vocht op in mijn laken. Zachtjes zei ze: 'Oh, mijn lieve jongen.' Met een nat washandje dat ze uit haar schort haalde, maakte ze mijn geslacht weer schoon. Ze verdween met het laken en